

Løvetannbarn i sår blomstring

Teaterforestillingen «Superkid» er en sterk og rystende monolog som er best når den ikke er på sitt aller mest ekspressive.

4 TEATER
«Superkid»
Av og med Kingford Siayor
Regi: Josette Bushell-Mingo
Medregi: Cici Henriksen
Torshovteatret

De såkalte løvetannbarna (på engelsk superkids), de som klarer seg i livet og lykkes tross en tøff barndom, hører vi historier om med jevne mellomrom. Skuespiller Kingford Siayor kan nok også kalles et løvetannbarn, men at det hele er mer komplekst enn vi gjerne får inntrykk av når vi hører om løvetennene, det er Siayor også et vitne om. Og nå har han, sammen med regissørene Josette Bushell-Mingo og Cici Henriksen, samt resten av det kunstneriske laget på Nationaltheatrets sidescene Torshovteatret, laget forestillingen «Superkid».

Det er Kingford Siayors egen livshistorie som fortelles i denne forestillingen, og dette er en både tøff og rystende historie om oppveksten i et hjem med vold og barnevernets svært passive rolle i saken. En historie om hvordan barns liv formørkes av voksnes alvorlige feilgrep. Barnevernet kommer, ikke overraskende, dårlig ut av det i denne saken. Men det er også en historie om hvordan et nett av nærmest mirakuløse tilfeldigheter, gode venner og Siayors egen drøm om skue-

spillerlivet har reddet ham fra det dypeste mørket opptil flere ganger. Vi hører om hans første selvmordsforsøk som tiåring, og om hvordan han, som tross alle odds har klart seg, opplevde at lillebroren tok livet sitt i fjor sommer. Dette er sterk kost både for oss i publikum og for Siayor selv som er synlig preget etter forestillingen.

Det føles så godt som umulig å sette karakter på en teateroppsetning som denne. Bare det at Siayor går til scenen med denne fortellingen et knapt år etter at broren hans tok livet sitt, er en bragd i seg selv. Og man kan jo heller ikke vurdere andres liv rent estetisk. Men man kan si noe om de sceniske virkemidlene som er brukt i forestillingen, og det vil jeg gjøre. «Superkid» er en monolog der Kingford Siayor har hele det runde scenerommet på Torshovteatret for seg selv. Og han fyller det godt. Siayor er på sitt beste en fin, varm og tilstedeværende formidler. Aller best er han når han tar det helt ned, for da kommer vi også helt nær. I forestillingens første del blir det imidlertid litt for hektisk og oppjaget, både i de triste og frustrerte partiene og i de gledesfylte. Forestillingen kan til tider virke noe overregissert fordi den hele tiden insisterer på å spille ut en rekke scener svært ekspressivt, med Siayor i alle rollene, både som faren, broren og kameratene sine. Iblant mister vi nærmest fortellingen til regigrepene. Kanskje har man tenkt at for å matche en så sterk fortelling, trengs et sterkt og voluminøst sceneuttrykk. Men slik er det ikke nødvendigvis.

Bruken av superkid-motivet er fint, og forestillingen både åpnes og avsluttes med referanser til Supermann som skrur

Kingford Siayor er en varm, fin og tilstedeværende formidler i forestillingen «Superkid» som er basert på hans egen livshistorie. Foto: Øyvind Eide

tiden tilbake for å kunne redde sin kjære Lois Lane. Referansen blir svært sterk og vond i sluttscenen der vi endelig forstår den fullt ut: Vi ser at Siayor selv skrur tiden tilbake i denne forestillingen, men allikevel aldri vil kunne klare å redde lillebroren sin slik Supermann redder Lois Lane.

Under vårens nedlukking av Norge har situasjonen til de utsatte barna som for en tid har mistet alle sine trygge rutiner, sine gode hjelpere i hverdagen og sine lyspunkter utenfor hjemmet, bekymret meg aller mest. «Superkid» er en forestilling som minner meg om at bekym-

ringen ikke har vært ubegrunnet, at vold og omsorgssvikt gjør større skade på mennesker enn mange kanskje ønsker å se. Selv om «Superkid» som forestilling har noen rent regimessige unoter, forhindrer det den ikke fra å være en viktig oppsetning som jeg håper får et lengre liv enn kun de tre spilledagene den har på Torshovteatret denne forsommeren. Det er unge mennesker der ute som trenger å føle seg mindre alene med sine vanskelige historier og som trenger å se at de kan komme noen vei allikevel og holde motet oppe.

■ INGER MARIE KJØLSTADMYR

«ET PORTRETT MED
BEMERKELSESVERDIG DYBDE»
VARIETY

FRA REGISSØREN AV «OH BOY»
CORINNA HARFOUCH

**LARA
JENKINS**

EN FILM AV JAN-OLE GERSTER

NORGESPREMIERE 5. JUNI

Se lokalavis eller Filmweb.no for kinoer og visningstider

«KRAFTFULL,
FRYKTINNGYTENDE,
ABSURD OG SYLSKARP»
DER SPIEGEL

«EN LITEN PERLE»
SCREEN INTERNATIONAL